

DE GAVE VAN MIA

Daniela Sacerdoti

DE GAVE
VAN MIA

Vier zussen. Vier gaves. Vier liefdes.

DE TOSCAANSE ZUSSEN 3

Vertaald door Roos Griffioen

eceaan

De gave van Mia is het derde deel van De Toscaanse zussen

Oorspronkelijke titel *The Tuscan Sister's Promise*. Bookouture,
imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2026 Daniela Sacerdoti

© 2026 Nederlandse vertaling Roos Griffioen / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeelden © Adobestock/Shutterstock

Foto auteur © Lele Scandura di Francesco

NUR 302

ISBN 9789046835555

ISBN 9789046835562 (e-book)

ISBN 9789046835579 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Sasha, dankjewel voor de dagen

PROLOOG

Ik was eenentwintig jaar oud toen ik met jou in het gras lag, mijn liefste, badend in de zon, en er honing door mijn aderen stroomde. Misschien was ik verblind door liefde, door mijn jeugd en door de pure vreugde van het leven, maar de belofte die ik die dag aan je deed was oprecht en onwrikbaar.

Het enige wat telde waren wij zelf, liggend op de warme aarde, waar we de geur inademden van rijpe druiven en laurier.

We werden door liefde, verlangen en een soort verwondering omgeven, alsof we allebei niet konden geloven dat twee mensen die zo ver uit elkaar woonden op deze grote wereld elkaars pad zouden kruisen. Misschien toevallig, misschien door het lot. En daarna zou ons leven nooit meer hetzelfde zijn.

Zelfs toen wist ik al, op dat moment zelf, dat ik dit voor altijd zou onthouden: dat ik door de bergen en valleien van het leven in gedachten altijd hier terug zou komen, op die lentedag, toen ik liefde inademde en naast jou in het gras lag.

Ik beloof het, ik beloof het, ik beloof het.

EEN

Londen, 1986

Mia

Het was de eerste keer dat ik mijn huis en alles wat ik kende verliet.

Het was ook de eerste keer dat ik in een vliegtuig zat en ik kon bijna niet geloven dat Londen zich onder me uitstreckte, een zee van daken, straten die als slangen tussen zonverlichte rotsen slingerden, met de Theems als zilveren lint erdoorheen. Ik zag alles door het kleine raampje, als een levend schilderij, terwijl we door de pluizige wolken vlogen.

Vanaf hier leek de stad bijna klein genoeg om met open armen bij elkaar te pakken en te omhelzen, als een vogelnest.

Maar Londen was niet klein, integendeel, het was een enorme, bruisende plek waar iedere dag miljoenen verhalen begonnen en eindigden.

En nu zou ook mijn verhaal in Londen beginnen.

‘Ik kan niet geloven dat we net Bianca hebben achtergelaten, wat was dat aangrijpend!’ zei mam.

Ze zat naast me en droeg een kleurrijke wollen sjaal om haar schouders. Haar vuurrode haren, waar grijze strepen doorheen zaten, viel eroverheen. Op haar handen zat nog een kleine blauwe veeg van de laatste schildersessie.

Mijn eigen moeder en toch bijna een vreemde. Mijn hele jeugd was ze bij ons weggehouden. Jarenlang hadden we ge-

loofd dat ze dood was. Mijn zus Bianca had voor me gezorgd, me opgevoed en gemoederd over Nora, onze middelste zus, en mij.

‘Je wist dat ze niet met ons mee zou gaan, of niet?’ vroeg mam nu.

‘Ik had wel zo’n gevoel, ja,’ gaf ik toe.

Bianca had op het punt gestaan om met ons aan boord van het vliegtuig te gaan maar op het laatste moment was haar geliefde, Lorenzo Orafi, gekomen. Het was allemaal zo romantisch... Niet dat ik iets wist van romantiek of iets anders waarmee ik hun verhaal kon vergelijken.

Nee, ik was niet ervaren in de liefde, nog niet. Behalve in de liefde voor mijn familie, natuurlijk. Het afgelopen jaar had ik mijn lieve oudere zussen, de tweeling Lucrezia en Bianca, de stappen zien zetten naar een land dat voor mij nog altijd mysterieus en onbekend was. Ik was zelfs nog nooit verliefd op een jongen geweest. Ik had geen idee hoe dat voelde, ik kon me niet voorstellen dat mijn zussen opeens meer van iemand anders konden houden dan van hun eigen gezin of hun eigen thuis.

Mijn, ons Casalta.

Mijn zussen en Casalta, meer had ik niet nodig. En mijn kunst. Maar er was in het afgelopen jaar zoveel gebeurd. Lucrezia was getrouwd met Vanni Orafi, haar jeugdliefde. Bianca was altijd verliefd geweest op Lorenzo, Vanni’s oudere broer. Jarenlang was ze ervan overtuigd geweest dat niemand van ons het wist of het doorhad – en eindelijk, eindelijk, na jaren smachten, vonden ze hun weg naar elkaar.

Ik kon met geen mogelijkheid begrijpen wat er in hun hart en hoofd omging. En ik had deze levenservaring nooit gemist, ik dacht dat ik makkelijk zonder kon. Waarom zou je dingen nog moeilijker maken als het leven met mijn familie al ingewikkeld genoeg was en het me alles gaf wat ik nodig had?

Maar een poos geleden was er iets in mij veranderd. Mijn beperkte wereld begon... nou ja, klein, iets té klein aan te voelen. Ik merkte dat er een grotere wereld aan me trok, de enorme wereld achter de drempel van de voordeur.

In de maanden voordat we vertrokken dacht ik dat het me aan iets ontbrak. Misschien was er een essentieel onderdeel verloren gegaan toen ik werd geboren. Ik had mijn hele leven op Casalta gewoond. Na een korte en ongelukkige periode op school kreeg ik thuisonderwijs. Naast mijn zussen had ik geen vrienden of vriendinnen. Voor ons was de wereld daarbuiten een ingewikkelde plek, om meerdere redenen. De belangrijkste was de bijzondere gaven die mijn zussen en ik bezaten, gaven waar we nooit over mochten praten, die we moesten verbergen, anders zouden er problemen van komen.

Dus we verborgen ze, net zoals heksen tijdens een vervolging.

De gaven waren een nalatenschap van mijn Schotse moeder die door de familie McCrimmon sippelden.

Mijn zus Lucrezia kon aura's zien, aureolen van kleur rondom mensen die hun emoties en geheimen verraadden. Ze zag de realiteit om zich heen als een kleurenpalet, alsof de lucht was beschilderd met stemmingen, gedachten en emoties.

Mijn zus Bianca zag scènes uit het verleden, zo levendig dat het leek alsof mensen die allang dood waren weer tot leven kwamen. Ik vond haar altijd de vrolijkste van ons vieren. Al toen we klein waren vertelde ze ons over de dame die op haar vensterbank zat en liedjes zong, de soldaten die rondom een kampvuur in de tuin zaten, het meisje dat met haar familie in ons huis had gewoond, lang voordat onze grootvader het kocht. Zij was naast Bianca opgegroeid en tijdens haar hele jeugd haar geestverwant geweest.

Nora was echter een mysterie. Van de vier zussen had zij de beste band met vader gehad. Ze wilde vergeten dat ze tot onze

moeders kant behoorde en weigerde te vertellen wat haar gave was.

Maar mijn gave was nooit duidelijk geweest, nooit omschreven. Ik kon er geen naam aan geven. Hij verscheen en verdween als de mist in de heuvels bij ons huis, bewegend en veranderend, iets wat ik kon voelen maar nooit vast kon pakken. Soms kreeg ik een voorgevoel, dromen die me aanwijzingen gaven over de toekomst of over iets wat in het verleden was gebeurd. Ik had ooit iemands gedachten in mijn hoofd gehoord, wat voor nogal wat problemen had gezorgd toen ik nog te klein was om het te begrijpen. Ik moest mijn mond houden. Vaak schilderde ik deze rafelende draden van onbekende herinneringen: het was veiliger en ook effectiever dan zomaar dingen te roepen.

Maar voor mij was het normaal. Als kind had het bij mij lang geduurd voordat ik begreep wat normaal was en wat niet. Ik dacht altijd dat iedereen zoals ik was, dat iedereen zoals wij, de vier zussen, was. Nu kijk ik soms om me heen en vraag ik me af wie er nog meer een gave heeft, maar dat net als wij niet laat zien.

Mijn zussen waren veel beter in het vinden van hun plek in de wereld buiten Casalta dan ik. Ik bleef veilig in mijn bekende nest van steen en zonlicht, voor altijd beschermd door mijn oudere zussen, in het bijzonder door Bianca.

Maar nu was ik hier, onderweg naar iets wat voelde als een andere planeet. Na maanden van wikken en wegen had ik me er eindelijk bij neergelegd dat ik mijn Toscaanse huis zou verlaten en wat tijd in Londen zou doorbrengen met mijn moeder. Eerst had ik me tot het uiterste verzet, maar uiteindelijk moest ik toegeven dat ik een keer op eigen benen moest gaan staan, in ieder geval een beetje, en dat ik mezelf moest uitdagen de grote wijde wereld in te gaan.

Ik was bang maar vond het ook opwindend. Ik voelde me onzeker, maar ook vastberaden. Ik werd er helemaal duizelig van.

Ik legde mijn voorhoofd tegen het glas en door mijn adem besloeg het raampje. Beneden flikkerden de lichtjes onder een grijze sluier en ik dacht aan thuis, aan Casalta, met zijn gouden heuvels en wijngaarden die zich eindeloos uitstrekten onder een hemel zo blauw dat het pijn deed aan je ogen als je er te lang naar keek. De oude stenen die gloeiden in de kleur van warme honing en de klimop die tegen de muren omhoog krulde alsof hij naar de verhalen reikte die daar al jaren gefluisterd werden.

Ik dacht aan het zachte kabbelen van de fontein midden op de binnenplaats, het geluid dat er altijd was geweest in onze jeugd, als we op blote voeten over de keien renden en onze lach door de kamers met de hoge plafonds weerkaatste. We hadden een klein ritueel waarbij we iedere keer als we thuiskwamen onze vingers in het water van de fontein staken.

En mijn atelier! Genesteld in het torentje als het laboratorium van een tovenaer, had Nora ooit lachend gezegd. Het rook er een beetje naar lijnzaadolie en terpentijn. Ik schilderde er met de luiken open, waardoor ik zicht had op de glooiende heuvels. De wanden waren bedekt met een fresco waar ik jaar na jaar dingen aan toevoegde. Vanaf die plek kon ik de cipressen zien op de heuvels en de glooiingen van de lager gelegen wijngaarden.

Iedere ochtend ontbeten mijn zussen en ik buiten op het terras, onder de met wijnranken begroeide pergola waar de zon tussen de blaadjes door scheen. Iemand zou stukjes perzik in een kom doen, iemand schonk de koffie en legde zoete broodjes van de verse bakker op een bord. En dan zou de dag beginnen in het zachte, bekende ritme van saamhorigheid.

Casalta herbergde onze herinneringen, ons plezier, onze stiltes. En soms, op een rustige middag, als de lucht trilde van de zinderende hitte en de cicaden zongen, voelde het alsof het huis zelf ademhaalde, traag en regelmatig, als een vijfde zus.

Daar, thuis, kende ik alles.

Maar hier, nu, was mijn pad nog ongebaand.

En misschien was dit precies de reden dat ik mee was gegaan, na weken, maanden van moed verzamelen: niet alleen om onbekende plaatsen te ontdekken, maar een ik die ik niet kende. Niet langer Mia, de kleinste van de familie, afgeschermd van de wereld, maar Mia in de wereld. Wie zou ik zijn?

Een stem zei: *Zo ver van huis, wat ga je doen?*

Maar een fluistering antwoordde. *Het is tijd om je vleugels uit te slaan.*

Naast me zat mam zonder iets te zeggen over mijn schouder naar het uitzicht te kijken. Ze legde een hand op mijn been en zei met grote ogen: 'Mia, *tesoro*, we zijn er bijna! Ik kan niet wachten om je alles te laten zien.'

Mijn moeder noemde me *tesoro*, het Italiaanse woord voor schat. Ook al was ze Schots, wij waren allemaal in Italië geboren en daar had ze deze liefkozende woorden geleerd.

Ze stak me aan met haar enthousiasme om me alles van Londen te laten zien en ik wilde dat gevoel vasthouden en erin geloven. Ik knikte, ook al voelde mijn maag onrustig.

'Er zijn daar beneden miljoenen mensen,' zei ik zachtjes. Mijn stem beefde een beetje.

Mam glimlachte. 'Dat klopt! Maar je hoeft niet alles in een keer te doen. Je zult het geweldig vinden, dat weet ik zeker.'

En toen, na een praatje van de piloot, leek het landschap omhoog te komen en landde het vliegtuig met een bonk. Mijn adem stakte. De wielen raceten over de landingsbaan, remden af en rolden langzaam door.

Ik ademde uit.

We zijn er.

TWEE

Londen, 1986

Mia

Plotseling dacht ik aan een gedicht, een favoriet van Bianca, dat ze vaak aanhaalde in de dagen van mijn thuisonderwijs: *Qui si parrà la tua nobilitate*. 'Hier zullen ze je waarde kennen.'

Toen ik de trap van het vliegtuig af liep veranderde de lucht meteen, van bedompte cabinelucht naar een vochtige wind, kouder dan ik had verwacht, met de geur van regen op asfalt. Ik keek omhoog en zag dat het grijs en bewolkt was. Ik vond het zo romantisch, net zoals het landschap van *Wuthering Heights*.

Op het vliegveld was het een drukte van belang, stemmen in honderden verschillende talen klonken door elkaar heen. Heel even was ik zo gedesoriënteerd dat ik niet wist welke kant ik op moest. In de twintig jaar van mijn bestaan had ik nog nooit zoveel mensen bij elkaar gezien.

Mam zag mijn verbijstering en pakte mijn hand terwijl we ons een weg door de menigte baanden.

Buiten voelde het koude natte weer als een klap in mijn gezicht en ik huiverde. De hemel leek nu in vuur en vlam te staan, oranje en roze zonnestrallen schenen door de groepen mensen. Tegen de tijd dat we in een taxi zaten was de zon ondergegaan.

En zo kwam het dat ik Londen voor het eerst in het donker zag. Wat een verschil met de gedempte avonden en de hemel vol sterren van het platteland. Thuis in Casalta was de duisternis

nagenoeg ononderbroken en de enige geluiden die je hoorde kwamen uit de natuur. Zelfs tijdens lange zomeravonden kwamen de enige menselijke geluiden van het plein, waar mensen naar de bar gingen die tot laat op de avond open was, waar kinderen speelden en ouderen tegen elkaar mompelden en genoten van een zacht briesje.

Maar hier was alles fel en gonsde het van de drukte.

Terwijl we de stad in reden, leunde ik tegen de autoruit en zag ik hoe deze plek zich voor me ontvouwde – oude gebouwen, moderne glazen torens, lantaarnpalen die gouden kringen van licht naar beneden schenen. Mensen die zich haastten.

Zóveel mensen.

‘De Theems,’ zei mam enthousiast en ik draaide me net op tijd om om het water te zien, donker en breed, en het fonkelen van de reflectie van de stadslichten op het oppervlak. Het leek het hart van de stad, pulserend van geschiedenis en verhalen, net zoals de Arno in Florence.

Ik vroeg me af wat mijn zussen hiervan zouden vinden. Lucrezia zou nu al verliefd zijn, dat wist ik. Ze zou over me heen geleund hebben, haar gezicht tegen de ruit hebben gedrukt en naar ieder beroemd gebouw hebben gewezen, en hebben opgesomd naar welke musea ze zou gaan. Nora, die er een hekel aan had opgesloten te zitten en voor haar paarden leefde, zou sceptisch zijn. Ze zou haar neus optrekken bij het drukke verkeer en klagen dat het overal veel te druk was. Nee, dit zou geen plek zijn voor haar. Bianca zou op zoek gaan naar schoonheid. Ze zou honderden foto’s maken en de mooiste plekjes weten te vinden.

En ik, ik dacht dat ik in een droom leefde. Het leek allemaal heel onwerkelijk. De skyline van de stad die ik uit het raam van de taxi zag, de regen die op het dak van de auto tikte, de tas die ik met beide handen vastgreep.

Ieder moment zou ik wakker kunnen worden en ontdekken dat ik gewoon een avondwandeling maakte in de tuinen van Casalta, door de velden en de heuvels van thuis. Ik zou genieten van de zonsondergang, het vallen van de avond en dan de nacht, de heuvels en velden ruiken, vuurvliegjes achternazitten, opkijken en een voor een de namen van de sterren opnoemen, en dan zou ik naar huis gaan met het gras nog in mijn haar en mijn hoofd leeg, kalm en vol schoonheid...

‘We zijn er,’ zei mam plotseling.

De auto reed langzaam een rustige straat in waar elegante hoge gebouwen met glanzende ramen stonden. We stopten bij een herenhuis van witte bakstenen, met een blauwe deur en hoge ramen. Mam betaalde de chauffeur en ik stond omhoog te kijken terwijl mijn haar nat werd van de motregen.

Mam deed de deur open en we gingen naar binnen met onze koffers. De geur raakte me als eerste: verf en terpentine, een geur die ik goed kende, want die volgde me overal. Het was voor mij bijna hetzelfde als zuurstof.

Toen het licht aanging, zag ik dat alles wit en onberispelijk was: als een schoon doek voor de felgekleurde schilderijen die aan de muren hingen en tegen de meubels stonden. Die had mijn moeder gemaakt. Uitbarstingen van kleur en beweging, van verhalen die met kronkelende penseelstreken werden verteld. Haar stijl was het tegenovergestelde van subtiel. Ze schilderde in regenbogen en bloemen, een vuurwerk van kleuren.

Zo mooi, zo mijn moeder.

Zo... fel.

Ik haalde diep adem.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg mam, die me met een glimlach aankeek.

Ik kon iets van verwachting in haar stem horen en ik beantwoordde die. ‘*Bellissima*,’ zei ik, terugvallend in mijn eigen taal.

Ja, het was bellissima, echt een prachtig herenhuis en de contrasterende kleuren met de witte muren waren een lust voor het oog. Ik waardeerde het, maar mijn hart was te vol om te zweven. Sterker nog, op dat moment werd ik zo overweldigd door een golf van heimwee dat de tranen bijna in mijn ogen sprongen. Het kostte me al mijn wilskracht om het voor mam te verbergen.

Ik dacht aan Casalta en zijn eeuwenoude, door de zon verhitte stenen, de rozentuin, de wijngaarden en olijfboomgaarden die er als een geurige slinger omheen lagen. Aan het torentje waar ik schilderde, de slingerende trap die versierd was met blauwe vlinders, de vierkante binnenplaats met de fontein in het midden. De keuken, het koninkrijk van Matilde, onze voormalige nanny en huishoudster. Er stond altijd wel iets op het fornuis te pruttelen, of er stond een brood in de oven en er hingen bosjes verse kruiden aan het plafond.

En mijn kamer, waar de muren waren versierd met de zachtroze rozen die mijn moeder had geschilderd voordat ik werd geboren. Ik sliep vaak in mijn atelier als ik weer eens was weggedoezeld tijdens het schilderen, maar als ik eenmaal in mijn eigen bed lag, met de spreid die ik al mijn hele leven had, voelde dat als een zacht en veilig nest.

Casalta was mijn thuis in ieder opzicht, het thuis van mijn hart.

Jarenlang hield mijn vader Casalta in zijn greep. Hij had mijn moeder en Lucrezia weggestuurd en zo ons gezin plotseling gehalveerd. We hadden zo lang onder zijn tirannie geleefd, met Bianca die ons, haar jongere zusjes, beschermde tegen zijn gewelddadige uitbarstingen. Maar toen hij overleed kreeg ons huis weer lucht. Het schudde het stof van het verleden van zich af en werd iets helemaal nieuws, iets wat vol was met licht.

Het was zo lang stil geweest, bevroren in een tijd van verlies. Nu vloog de tijd weer binnen de muren van het huis. Lulu, onze

prachtige, onstuimige zus, kwam terug en daarna onze moeder die we sinds onze jeugd dood waanden. Lulu nam het geruïneerde familiebedrijf onder haar hoede en opnieuw begonnen de wijn en olie te floreren op ons land. Bianca sloeg haar vleugels uit en ging bij het Uffizi werken, het beroemde museum in Florence, terwijl Nora in de stallen werkte en een rijsschool begon.

Niet lang daarna vonden Bianca en Lucrezia de liefde bij de Orafi-broers, Lorenzo en Vanni, waardoor de twee families na jaren van vijandigheid weer samenkwamen.

Net toen het leek of alles was zoals het moest zijn, net toen het voelde alsof ik daar voor altijd zou kunnen blijven...

Pakte ik mijn koffers en vertrok ik.

Nu niet huilen, Mia!

‘Mia?’

Mam keek bezorgd naar mij en meteen besepte ik dat in plaats van haar te complimenteren met haar huis en haar te bedanken dat ze me mee had genomen, ik verteerd werd door heimwee.

‘Ik...’

Ik wilde iets positiefs zeggen. Maar op dat moment ging de deurbel en werd ik gered.

DRIE

Londen, 1986

Mia

Mam rende door de gang om de deur open te doen en er kwam een meisje binnen dat stralend naar me keek alsof ze me al kende.

‘Dus jij bent de nieuwe bewoner van het kunstenaarsnest,’ zei ze terwijl ze haar hand uitstak, haar ogen vol nieuwsgierigheid waardoor ik me klein voelde. Maar ik was zelf te nieuwsgierig om niet te reageren.

Ik pakte haar hand vast en schudde die enthousiast.

‘Ik moest even komen om gedag te zeggen voordat je zou worden opgeslokt door verflucht en artistieke kwelling. Ik ben Georgia.’

Mam lachte.

‘Hallo,’ zei ik zacht.

Ik moest mijn sociale vaardigheden echt opvrijzelen, dat was in ieder geval duidelijk.

Georgia was klein en rond, met roze wangen, enorme blauwe ogen en blonde krullen die bij elkaar waren gebonden met een zwarte kanten strik. Ik dacht dat ze niet zou misstaan in een poppenwinkel met haar porseleinen huid en kleine handen en voeten. Ze leek iemand die niet alleen een kamer binnenkwam, maar arriveerde, de ruimte vulde. Als een elfje dat op het punt stond iets ondeugends te doen.